

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XI. évfolyam 3. szám (92.) - 2014. Húsvét

Húsvét

A napokban ünnepeľjük hitünk központi titkát: Jézus Krisztus szenvedését, keresztthalálát és feltámadását. A hősök, akik nagy küzdelmeket, sok áldozatot vállalnak egy nemes célért, Hazáért, sokszor az életüket is odaadják mindazért, amit fontosnak tartanak: tiszteletet érdemelnék, emléküket megőrizzük és felbátorodunk tetteiken.

Aki értem, bűneimért, életemért, boldogságomért áldozta fel önmagát, Aki akkor szeretett, amikor én

gyűlöltem, megvettem vagy nem törődtem Vele, Aki nem fárad bele, hogy újra és újra elfogadjon, felemeljen és megbocsásson, Aki nekem akarja ajándékozni önmagát, Neki legyen dicséret, áldás és imádat.

Érted? Érted és értem vállalta a szenvedést, a halált és a feltámadást. Együtt borulunk előtte térdre, együtt vagyunk hálásak Neki, együtt dicsőítjük és imádjuk gyalázatában és fájdalmában, szenvedésében és halálában, feltámadásában és megjelenésében.

Gábor atya

Felső minitábor

Gábor atyával elutaztunk március közepén egy hétvégére Dömösre, minitáborba.

Nekem nagyon tetszett a tábor, mert mindenki jól kijött a másikkal, mindenki kedves volt egymással. A vezetők határozottak, és nagyon kedvesek voltak. Rengeteg nagyszerű játék volt, de mindenki kivette a részét a munkából is, amiket mi jó szórakozásként éltünk meg: például a palacsintasütés, a favágás, -hordás, de még a takarítás is.

Minden étel nagyon finom volt: a szendvicsek, és a meleg ételek is, de még a tea is! Minden este szentmisére mentünk, a vasárnapi misére az ott lakók is eljöttek. Nagyon örülök, hogy el tudtam menni a táborba! ☺ (Sz. Fülöp)

Március 14-én délután 18-an indultunk el az idei tavaszi felső minitáborba. Utunk Dömösre vezetett, ahol az ottani plébánia szállásolt el minket 2 éjszakára. Programjaink sokszínűek és érdekesek voltak. Szombaton a nap nagy részén kirándultunk az Úr gondoskodásában. A túrán keresztutat is jártunk a március 15-ei ünnepnek megfelelően, megemlékeztünk a szabadságharc áldozatairól, és imádkoztunk Magyarország békéjéért. A gondviselés segített

minket egész úton, hiszen pont akkor kezdődött a vihar, mikor leültünk ebédelni, így már a melegben és nyugalomban tudtuk átvészelni azt. Ezenkívül néhány táborozó készült játékokkal, segítve a munkánkat, illetve a gyerekek segítségével még palacsintát is készítettünk, ami csak másnap reggel fogyott el. (Paula)

Hitoktatók a vizitáción

Április 10-én, csütörtökön Süllei László érseki helynök úr plébániánkra érkezett vizitációra. Gábor atya $\frac{3}{4}$ 4-re kért bennünket, hitoktatókat a plébániára, hogy találkozzunk a helynök úrral. Bevallom, kicsit izgultam, nem tudtam, mire számítsak. A találkozás kedves, vidám, nyitott beszélgetés volt. László atya minden hitoktatótól megkérdezte, hogy hol tanít, mik a tapasztalatai, örömei, bánatai. Valódi érdeklődéssel hallgatta beszámolóinkat, látszott rajta, hogy tényleg érdekli a plébánián dolgozók mindennapi munkája. Úgy tűnt, szimpatikus neki lelkes kis csapatunk. A találkozó végén imakönyvet kaptunk tőle ajándékba. Ez a találkozó megerősített bennünket, hogy még nagyobb örömmel és lelkesedéssel végezzük hitoktatói munkánkat. (Sz. Viki)

Elsőáldozás

Április 6-án, az országgyűlési választás napján került sor 8 felnőtt elsőáldozására. Az elsőáldozásra készülés fáradtságos, ám örömteli volt. Megismerhettük a pestszentimrei közösség összetartó erejét, a szolgálatok lelkeségét és a jézusi szeretetben való életet. A programok (táborok, kirán-

dulások, lelki napok) alkalmával nem csak a hitet ismertük meg, hanem igaz, értékes barátságokat is kialakítottunk. Várakozásainkat felülmúlta az áldozás szentsége, a jóság valóságos megtapasztalása. Sok embernek köszönjük ennek létrejöttét! (Paula)

Interjú a karitás munkacsoport vezetőjével

Kovács Istvánnal, a Karitás munkacsoportunk vezetőjével a közelmúltban interjú jelent meg a Városkép c. lapban. Sajnálatos módon azonban - terjedelmi korlátok miatt – sok fontos és érdekes információ kimaradt a megjelent cikkből. Az alábbiakban teljes terjedelmében tesszük közzé az eredeti interjút.

Először is árulja el, miért kéri, hogy úgy titulálják önt, mint a karitás megbízott vezetőjét, miközben a hivatalos státusa vezető?

Egyetlen oka van ennek. Nem szeretnék én sem főnök, sem irányító lenni, sokkal inkább csak egy a sok közül annak a katolikus közösségnek, amely ezt a felemelő elismerést most megkapta.

Bizonyára valamennyien boldogan vették át a kitiüntetést az önkormányzat vezetőitől.

Boldogság volt, és azt hiszem, valamennyiünket olyan jóleső, megnyugtató és belülről fűtő érzés vette hatalmába, amelynek egyetlen végszava lehetett csupán. Az, hogy megérte! Az, hogy úgy tettünk jót sok-sok rászorulóval, hogy ezt mások is észrevették. Pedig gondolhatja, hogy nem ezért csináltuk.

Hogyan kezdődött a karitás tevékenységük?

Ugyan a segítő szándékom már korábban is megvolt, mind a rászorulóknak, a hajléktalanoknak és az elesettebbek felé is, da valójában 2008-ban kezdődött el az a fajta jó szolgálat részemről, mikor is bekerültem a Pestszentimrei Katolikus Plébánia Testületébe, és több munkacsoporttal együtt megalakult a Karitás munkacsoport is, melynek vezetésével engem bíztak meg. Örömmel elfogadtam a megbízást, s persze ezzel együtt volt egy picit félsz is bennem, hogy hogyan és merrefelé vegyük az irányt. Nagyon nagy segítségemre volt az elindulásban Boda Évike, aki az előző testület karitás vezetője volt, de nem lehet múlt időben beszélni róla, mert a mai napig, együtt visszük és intézzük a karitás munkacsoport vezetését, irányítását.

Szóval, több szolgálattal is próbálkoztunk. Többek között a közösség által összegyűjtött tartós élelmiszereket rendszereztük, majd dobozba csomagoltuk, és a nagyobb ünnepeken a nagycsaládosainknak, idős nyugdíjasainknak, egyedülálló rászorulóinknak, vagy éppen az akkor már ismert hajléktalanoknak személyesen kiosztottuk.

Sok-sok ruhát, játékot kaptunk a közösségtől, azokat szortíroztuk, majd válogatva, kinek mire volt szüksége, szintén kiosztottuk. Aztán több olyan idős, nyugdíjas beteg testvérünk is volt, akik a receptjeiket nem tudták kiváltani, azoknak gyűjtést szerveztünk, és sok esetben sikerült is a gyógyszereikhez juttatni őket.

Volt jó néhány idősebb testvérünk, akinek sikerült elintézni, hogy idősek otthonába kerüljön. Aztán 2010-ben az edelényi árvízkárosultaknak csak a mi gyűjtésünk által megtöltöttünk egy teherautót ruhával, bútorokkal, és e mellé még összeadtak a hívek 110000 forintot, melyet átutaltunk az edelényi katolikus plébánia számlájára.

Volt sok-sok jócselekedet, amivel szolgáltuk az elesetteket, de hiányzott valami igazán nemes, másokat felemelő szolgálat, ami úgy az egészet teljesebbé tette volna.

És akkor jött az ebédosztás gondolata?

Igen. Egy álom vált valóra. Ugyanis sok esetben irigykedve néztem a Blahán a Krisnásokat, az Orczy úton, a HIT-eseket, ahogyan ebédet osztottak a sorban álló rászorulóknak, hajléktalanoknak. S ekkor mindig volt valami hiányérzetem magammal szemben, mert

ami szolgálatokat említettem, ha nem is szó szerint, de eltörpülnek ezen cselekedetek mellett. Mígnem 2011 őszén az Elpídia családközösség összejövetelén pont a „szegény Lázár” történetét elemeztük, és a vége felé csak úgy halkan megjegyeztem, hogy kinek volna kedve és lelkülete ahhoz, hogy a mi családközösségünk egy meleg ebédre vendégül lássa a hajléktalanokat? A válasz mindenki részéről azonnali igen volt!! Elkezdtek szervezni az ebédosztást. Időpont egyeztetés, helyszín megválasztás... Több helyszín is felmerült, de maradtunk a Pestszentimrei katolikus templom kertjénél. Eszközök beszerzése, engedélyeztetés Márton atyával és a hatóságokkal... Összejött!

Mikor volt az első” vendéglátás”?

2012.01.07-én egy szombati napban egyeztünk meg. A kerületben több hajléktalanokat ellátó alapítvány is van, őket kerestem meg, hogy hirdessék az időpontot, mert szívesen vendégül látjuk egy meleg ebédre őket.

Elmentünk a kerületi melegedőkbe, ott is szóltunk és plakátoltunk is, hogy még több embernek adhassunk egy tál ételt. Még a környező erdőkbe is bementünk szólni az ott „lakóknak”, hogy szívesen látjuk őket, jöjjenek hozzánk.

Nagy reménnyel és égő lelkülettel vágtunk bele az első „vendéglátásba”! Izgultunk, hogy hányan is jönnek majd el, lesz-e atrocitás, szóváltás, stb. Bizonytalanok voltunk mindenben - de nem volt! Mondhatni már az első alkalommal ki tudtunk alakítani egy bensőséges, a jó Isten lelkületével átszőtt együttlétet. Ugyan nem jöttek sokan el, kb.70-en voltak, de mondhatom mikor

már az utolsó rászoruló is úgy ment el, hogy lesz-e folytatás és mikor?...

Hát többen összenéztünk, a szemünk egy kicsit bepárásodtak és nem lehetett más a válaszuk, csak az, hogy *igen!* Még 2012-ben, a téli hónapokban négyszer volt meleg ebéd osztás, melyet továbbra is az Elpídia családközösség szervezett, bonyolított és finanszírozott, de szinte minden alkalommal már besegítettek a közösségünkben jó néhányan. Köszönet érte minden egyes szolgálatban résztvevőknek.

A folytatás?

Aztán 2013-ra a plébánia testülete megszavazta, hogy az ebédosztás teljes költségeit átvállalja és finanszírozza.

Nem volt melegség, itt leállni már nem lehetett, persze örömmel indultunk ismét neki a folytatásnak.

Ekkor már a teljes szervezés a Karitászmunkacsoport kezében volt. Nagyon sok szorgos, az elesetteken segíteni akaró embert vonzottunk magunk mellé, akik a mai napig mellettünk vannak és lelkesen végzik ezt az alázatos munkát.

Persze ez nem egy zárt csoport, ide bárki csatlakozhat, felekezettől függetlenül, akár olyanok is, akik nem hívők, ez nálunk nem feltétel, csak valami rendszerességgel tudnának részt venni, akár a szabadidejüket is feláldozva

ebben a nagyon szép szolgálatban. Elgondolkodtunk azon is, hogy esetlegesen nem csak testi táplálékkal, hanem lelki táplálékkal is szolgálhatnánk. Ugyanis megesett ez egyik ebédosztás alkalmával, hogy már tíz óra körül elkezdtek gyülekezni, és míg meleg teával és a pékségekből kapott süteményekkel kínáltuk őket, az egyik csoport ezt mondta szó szerint. „István, az rendben van, hogy ilyen finom ízes teával és süteményekkel kínálnak minket, de esetlegesen valami lelki táplálékot kaphatunk-e valakitől”? Abban a pillanatban földbe gyökerezett a lábam, hirtelen meg sem tudtam szólalni. Majd hirtelen azt merészeltem mondani, hogy ha van „igény” a lelki táplálékra is, akkor megpróbálunk ezzel is szolgálni. Most ezen gondolkodunk, ötletelünk: ha nem is egy teljes misével szolgálni, de egy-két rövid evangéliumi rész felolvasásával, annak rövid magyarázatával, egy-két dicsőítéssel és énekkel szebbé tenni a szombat délelőttjüket. Nos, erre is várunk jelentkezőket, akik inkább ilyen szolgálatban tudnának szívesebben részt vállalni.

Szóval megyünk tovább a jézusi úton, mert nekünk nem lehet más a szlogenünk, mint az: „*éhes voltam, és ennem adtatok, szomjas voltam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok, nem volt ruhám, és felruháztatok*”.

Mondta, hogy a kerületben észrevették tetteiket, kik segítettek és támogattak az ebédosztást?

A jó hír hamar elterjedt a kerületben és nagy-nagy köszönet mindazoknak a jótevőinknek is, akik csak egy telefonhívásra, vagy egy szóbeli kérésre azonnal segítettek. Többek között minden alkalommal segítségünkre volt a

pestszentimrei Nagy-Pékség, akik 30-40 kg kenyeret ingyen biztosítottak számunkra.

Aztán köszönet a pestszentimrei Bali Afrim-pékségnek (Nemes-Kisfaludi sarok), akik szintén minden alkalommal ingyen biztosították számunkra az édes és sós péksüteményeket. De volt, hogy a vecsési Kárpáti-savanyúság adott ingyen 40kg káposztát, nekik is hálás köszönet. S persze köszönet az önkormányzatnak is, hogy többször is ingyen juttattak minket burgonyához. Továbbá hálás köszönet azon nagyon kedves házaspárnak, akik többször is meglátogattak minket az ebédosztások alatt. Sajnos még a nevüket sem tudom, talán névtelenek akartak maradni - *mint ahogyan Jézus mondja „te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék....* -, mert odajöttek hozzám, megköszönték munkánkat és átadtak egy borítékot és csak annyit mondtak: „Mi ezzel szeretnénk segíteni a szolgálatukat”.

És végül, de nem utolsósorban azoknak a közösségbeli híveknek is hálás köszönet, akik Márton-, illetve Gábor atyának adták át személyesen adományaikat, vagy a templomban elhelyezett karitás perselybe dobták bele hozzájárulásukat az ebédosztáshoz.

A jó Isten áldását kérjük mindannyiukra.

Volt-e valaki, akinek sorsa személyesen is megrendített?

Szinte bármelyik rászorulóval beszélgetek, mindegyiküknek külön-külön is megdöbbentő és egyben megrendítő a története. Azért két esetet megemlítek. Van egy anyuka, már nem is tudom öt, vagy hat gyermekkel, akiket

egyedül nevel. Azt hiszem, Újpestről jár hozzánk. Mivel anyaszállón van a gyermekeivel, ott ellátást sajnos nem kapnak, így nappalanként kénytelen járni a várost, és keresi azokat a helyeket, ahol éppen ételt, vagy élelmiszert osztanak. Van, hogy a teljes napja így telik, s ha szerencséje van, összegyűlik annyi élelem, hogy másnapra tud enni adni a gyermekeinek. Szörnyű!

A másik eset: van egy idős házaspár a közösségünkben, akiknek a fia jelzalogot vett fel a házukra, svájci frankost, aztán se szó, se beszéd külföldre távozott, azóta nincs hírük a fiukról. A hitel közben a háromszorosára nőtt, s persze nem tudják fizetni a kis nyugdíjuktól a havi törlesztést. Mivel a gázt már lekapcsolták, szeretnénk volna nekik vinni télire tűzifát. Csak annyit mondtak, hogy már fölösleges, mert a bank törlesztés gyanánt elvitte a cserépkályhát (borzasztó)!!! Villanyuk is csak annyit van a lakásban, amennyit előre kártyán feltöltöttek. Áprilisban vége a kilakoltatási moratóriumnak, nem tudják, mi lesz velük. Mindketten hetven éven túl vannak. Minden jó szándékú tanács számukra, már csak okoskodásnak tűnik. Sokat nem lehet ezekhez a történetekhez hozzáfűzni. Ha anyagilag nem tud az ember segíteni, ilyenkor már jobb csendben maradni.

NABIT – Nagyböjti Ifjúsági Találkozó 2014

A Dél-Pesti Ifjúsági Fórum által minden évben megszervezett NABIT a szemeretelepi, pesterzsébeti, imrei, soroksári és a lőrinci főplébániára járó (lélekleben mindenképpen) fiatalok találkozója. Az egy estés lelki program

minden nagybőjtben más helyszínen kerül megrendezésre, és az ifihittanosok nagybőjti készülését hivatott gazdagítani. Idén Pesterzsébet volt a helyszín, és körülbelül ötvenen vonultunk végig a tervezett útvonalon. Témája az Evangélium öröme – Isten irántunk való szeretetének megnyilatkozása a keresztútban.

Rövid gyülekezés után fél 7 körül a keresztút az erzsébeti görögkatolikus templomban kezdődött. Papp Miklós atya, a templom görögkatolikus papja rövid, de tartalmas bevezetővel indított minket. Beszédében szólt a keresztvetés jelentéséről és fontosságáról, a keresztvetés és a keresztút párhuzamáról: mindkettő egy megemlékezési forma, melyben Krisztus szenvedésére emlékezve mi is magunkra öltjük saját keresztünket. A Krisztussal végigjárt keresztút megtanít minket arra, hogyan lehet szenvedéseinket Isten elé helyezni.

A kissé alternatív keresztutunknak 6 állomása az Ítélet, Kereszthordozás, Simon, Veronika, Elesés és Keresztfeszítés volt. Az útvonal a görögkatolikus templomtól, az evangélikus templomnál megállva, a katolikus templomig tartott, Pesterzsébet egy paneltelepén át. A fáklyás menet énekelve haladt, időnként meg-megállva egy állomás történéseiről megemlékezve. Az állomások sokrétűek voltak, hiszen mindegyikre más-más plébánia fiataljai készültek fel tanúságtétellel, egy rövid színdarabbal vagy bibliai részletekkel. Nekem kiemelten tetszett az evangélikus tiszteletes és kis csapatának ajándéka, ugyanis egy állomás erejéig bekapcsolódva elmélkedéssel és egy kedves dallal készültek, tökéletesen eltalálva a

keresztút magányos komolysága mellé járó evangéliumi öröm hangulatát is.

A katolikus templomhoz érve az utolsó állomás, a keresztre feszítés a szentmisében, azon belül is az Eucharisztia titkában manifesztálódott, ezzel méltó zárást adott a lelki programnak. Áldozáskor a keresztet megérintve kerülhettünk közelebb a szentség lényegéhez: “Ez az én testem, ami Értetek adatik”.

A lelki programot lezárva a plébánián szendvicsek és tea mellett volt lehetősége a résztvevőknek kötetlen beszélgetésre. Az estének 9 után lett vége, de a hittanosok állítása szerint megérte pár órára otthon hagyni a leckét. ☺ (Vera)

Hála és köszönet az elmúlt öt hónapért!

Mint azt többen is tudjátok, a tavalyi évben sajnos egy mély szakadék felé indultam el, ahonnan már azt hittem, nincs visszaút! Tavaly kétszer is voltam kórházban: egyszer májusban, utána nem sokkal később szeptemberben! Azt nem szeretném részletezni, hogy miért! Az utolsó kórházba kerülésem után magam is rájöttem, hogy így nem mehet tovább! Amikor Gábor atya az utolsó kórházba kerülésemkor bent volt nálam,

hogy meggyónhassak, akkor kértem őt, hogy szeretnék eljutni erre a terápiára! Azt mondta, hogy Márton atya intézi ezt a dolgot, de ő is mindenben segíteni fog, és támogat engem! Ez így is történt! Ekkor ültünk le Márton atyával, beszélünk meg a teendőket és írtuk meg a jelentkezést ide a Házba! Kaptunk egy időpontot és arra is elvitt Márton atya. Képzeljétek, már a másik héten hétfőn be is kellett költöznöm a Házba! (2013. november 4-én). Azt, hogy elindulhattam ezen az úton, ezt Márton atyának és Gábor atyának köszönhetem! Hálás vagyok nekik érte! Azt tudnotok kell, hogy Márton atya nagyon sokat beszélgetett és törődött velem, és a szívén viselte sorsomat! Ő hívta fel a figyelmemet nem is egyszer, hogy milyen mennyi veszélynek is vagyok kitéve! Bár bevallom, sokszor nem hallgattam rá, sokszor okoztam neki csalódást és fájdalmat! Ezért szeretnék bocsánatot kérni tőle!

Most viszont folytatom egy jó hírrel! Már közel 5 hónapja, hogy elindultam ezen az úton! Szeretnék maradni ezután is, és új emberként visszatérni közétek. Tudom, sokan csalódtatok bennem, de ígérem, ezentúl másképp lesz! Amit itt tanultam és hallottam, és amire rádöbentem és amit megértettem, azt szeretném továbbvinni az életembe!

Karácsonykor két meglepetés is ért! Először Gábor atya és Szekulesz Judit látogattak meg. Utána karácsony másnapján egy család látogatott meg mind a hat gyerekkel együtt! Egy kis életet hoztak ide a Házba! Számomra ez volt a legszebb karácsonyi ajándék, amit kaphattam! Itt engedjétek meg, hogy köszönetet mondjak az egész egyházközségnek az imáitokért és

szeretetekért, és a családomnak, akik végig mellettem voltak és szeretnek, bár sok csalódást és galibát okoztam nekik!

Nagyon nagy erő volt számomra az ima és a rengeteg biztatás, és az, hogy ilyen sokan vártatok és vártok vissza az egyházközségbe! Nagy köszönet nektek érte!

Itt még engedjétek meg, hogy külön is kiemeljek valakit, egy kis barátomat, Csernyus Áront! Aki nekem a barátságát és a szeretetét ajándékozta, és ezzel visszaadta az életkedvemet! Már régen rájöttem, hogy a barátságunkat az Istennek köszönhetem! Képzeljétek, minden hétvégén írtunk egymásnak emailen, így tartottuk a kapcsolatot egymással! Hálás köszönet Istennek, hogy mellém adta őt, mint egy őrangyalt!

Mindenkinek kívánok áldott szép nagyböjti készülést és áldott húsvéti ünnepeket és a feltámadt Krisztus szeretetét!

Áldd meg Urunk mindazokat, akik imádkoznak értem, és a szívükben gondolnak rám! Ámen

Testvéri szeretettel: Hingyi Gábor

Pestszentimrei görögkatolikusok – interjú a parókussal

Bár a római katolikus és görög katolikus egyház nagyon közel áll egymáshoz (a hitünk tatalma például teljesen azonos), mégis nagyon keveset tudunk egymásról. A pestszentimrei római katolikus testvéreink közül azt is csak kevesen tudják, hogy templomunkban havonta többször görög katolikus rítusú szentmisét is tartanak. Bemutatná röviden az egyházközségüket,

különös tekintettel a pestszentimrei vonatkozásokra?

A pestszentimrei római katolikus templomban minden hónap első és második vasárnapján délben van görögkatolikus Szent Liturgia. A görögkatolikus egyház elsősorban az ország keleti területén működött az előző évszázadokban. A hívek közül sokan fokozatosan költöztek fel a fővárosba egy jobb élet reményében. Kispesten az 1940-es évek végétől van jelen a Görögkatolikus Egyház. A Budapest-Kispesti Görögkatolikus Egyházközség területe római katolikus mértékkel nézve nagyon mondható, mivel a 19. kerület mellett felöleli a 18. kerületet is. Sőt Vecsésen is van görögkatolikus liturgia a Szent Erzsébet kápolnában. Kezdetben a bazilita szerzetesek tevékenykedtek itt, majd az államosítás után a Hajdúdorogi Egyházmegye papjai vették át a szolgálatot. Pestszentimrén kis létszámú, de aktív görögkatolikus közösség van. Saját templomunk nincs, ezért is vagyunk hálásak, hogy a római katolikus templomban misézhetünk.

Mondana pár szót önmagáról?

Dr. Jaczkó Sándor kispesti parókus vagyok. 2002. augusztus 6-án szenteltek pappá Máriapócscon. Feleségem Jaczkóné Nagy Veronika Éva programtervező matematikus, három iskolás korú gyermekem van, Sándor Gellért, Mátyás Vilmos és Teodóra Éva. Négy évig a hajdúdorogi székesegyház káplánja voltam, majd 2006 és 2011 között Nyírlövön voltam parókus. Kispestre 2011-ben kerültem.

Korábban előkerült, hogy hitkérdésekben nincs különbség a római katolikusok és görög katolikusok között.

Miben látja a főbb különbségeket a két egyház között?

Ha lehet, pontosítanám a kérdést. A 325.évi Nikeai Zsinat óta a hitvallás a következőképpen fogalmaz: „Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.” A hitletétemény tehát közös, de más és más liturgikus hagyományban és egyházfegyelmi előírásokkal éli meg a nyugati és a keleti egyház. A görögkatolikus egyház az ősi szokásokat és hagyományokat őrizte meg hűségesen. Így többek között megmaradt a női papság intézménye is, mint ezt az előző válaszból sejteni lehetett. Kisebbségi mérete miatt eleve személyes hangvételű misszionálást végez. Ugyanakkor a szertartások archaikusak, talán kevésbé tűnnek racionálisnak, sokkal inkább misztikus jellegűek. A Liturgia közös imádság, amit végig énekes formában végeznek. Tehát idő és elmélyülés szükséges a bekapcsolódáshoz.

Fontosnak tartja-e, hogy a római katolikus és görög katolikus hívek többet tudjanak egymásról? Ha igen, milyen lehetőségeket lát ennek elérésére?

Természetesen, mivel a másik rítus megismerése nagymértékben gazdagíthatja saját rítusunk tudatos megélését is. Habár világunk egyre virtuálisabbá válik, mégis javasolom, hogy az érdeklődők személyesen kapcsolódjanak be bármelyik görögkatolikus szertartásba. Így nem csak a görögkatolikus szertartásokat ismerhetik meg, hanem saját liturgikus hagyományukat is jobban meg fogják érteni.

Azon római katolikusok számára, akik többet szeretnének megtudni görög

katolikus testvéreikről, milyen tájékozási lehetőségeket javasol?

A világhálón számtalan honlap segíti a tájékozódást. Ezek közül megemlítem a www.gorogkatolikus.hu, a www.panagia.hu és a www.kispestigorog.hu honlapokat.

Köszönöm az interjút! Isten tegye gyümölcsözővé a munkáját, és erősítse közöttünk a testvéri köteléket! (BP)

Lelkiéletre hangolva 13.

Kedves Testvérek! Elérkeztünk a liturgia azon pillanatához, mely a legmélyebb találkozást nyújtja a számunkra Jézussal, és ez pedig nem más, mint az áldozás szertartása. Miután elhangzik a záró dicsőítés (Doxológia finalis, az „Ő általa, Ő vele és Őbenne...”) következik az Úr imádsága, a Miatyánk. Ez az imádság az áldozati liturgia asztali áldásának is mondható. Három fő momentum jelenik meg benne erősen: Isten akarata érvényesüljön a

földön, az után a mindennapi kenyér, mely az Eukarisztiára is utal, melyben naponta részesedhetünk. Emellett jelenti azt is, hogy Isten tudja, mik azok a dolgok, amelyekre szükségünk van, tehát, igazi szükségletünket is magában foglalja. Harmadik momentum a kiengesztelődés, mert ez tesz minket szeretetközösséggé, ugyanis a szentmise a közösség ünneplése. A kiengesztelődés megerősítésére szolgál még a béke-rítus (ritus pacis), „Urunk Jézus Krisztus, te azt mondottad apostolaidnak: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek.” Ne vétkeinket nézzed, hanem Egyházad hitét, őrizd meg szándékod szerint békében, és add meg teljes egységét. Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké. Az egyházi évhez igazodva ez a szövegrész is több változatot foglal magába. A hívek felelete: Amen. Majd így folytatódik: Az Úr békéje legyen veletek mindenkor. - És a te lelkeddel. - Köszöntekek egymást a béke jelével. - Legyen békesség közöttünk mindenkor. Ekkor kézfogással adjuk át egymásnak a békét, kiengesztelődünk. A béke rítusát követi az Agnus Dei (Isten Báránya), melyet a nép énekel: *Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit: irgalmazz nekünk. Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit: irgalmazz nekünk. Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit: adj nekünk békét.* Ez idő alatt történik Krisztus testének és vérének egyesítése: a pap lecsíp egy darabot a szentostyából és a kehelybe ejti. Jelentősége a keleti szertartásra vezethető vissza, miszerint a pap Krisztus testét beleteszi a kehelybe, áldozásnál a híveket a kehelyből, kanállal áldoztatja meg. Az Agnus Dei után következik az áldozás előtti ima: A pap így szól: „Íme, az Isten Báránya,

íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya.” A hívek felelik: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.” Ezt követi a szentáldozás. Először a pap áldozik, majd a hívek. Pap mondja: *Krisztus teste*. Felelet: *Amen*. Ügyeljünk rá, hogy keresztet nem vetünk áldozás után, csak előtte. A keresztvetés Krisztusnak való önátadásunkat fejezi ki, áldozás után viszont ne forduljunk keresztvetéssel és térdet se hajtsunk a szentély vagy a kereszt felé, mert Krisztust már magunkhoz vettük, bennünk van. Foglaljuk el helyünket és csendesedjünk el, merüljünk el Jézus szeretetében. Ilyenkor a helyünkön térdelhetünk vagy ülhetünk is. Az áldozás (communio), illetve a belső ima alatt szólhat áldozási ének, áldozás után szent csend tartható. A hívek áldozása után a pap purifikál, vagyis a liturgikus eszközöket kitisztítja, mert nem maradhat semmin sem „szent maradék”. A szent csend után következik az áldozás utáni könyörgés, ez egy hálaadó könyörgés, mely egyben a mise záró könyörgése is. Végül következik a befejező szertartás, záró áldás: Pap: *Az Úr legyen veletek*. Hívek: *És a te lelkeddel*. Pap: *Áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek*. Hívek: *Amen*. Pap: *A szentmise véget ért, menjetek békével*. Hívek: *Istennek legyen hála*. Mielőtt a Lekiéltre hangolva rovat e sorozatát lezárnánk, mindenképp szólnunk kell a napi kétszeri áldozás lehetőségéről. Adódhat úgy, hogy egy nap többször veszünk részt szentmisén. Az egyház kétszeri áldozást engedélyez, feltétel azonban, hogy az illető a második szentmise teljes egészén legyen jelen.

Említeni kell azt is, hogy a két szentmise között több óra különbség legyen. Következő számunkban új témát indítunk. (Marcsi)

Bérmálkoztunk

Szent Pál apostol Galatákhöz írt második levele huszadik vers: *”Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”*

A bérmálkozásra a Soroksár –Újtelepi Fatima Szűzanya Templomban került sor. A szentmisét és bérmálkozást is Erdő Péter bíboros prímás érsek celebrálta. Összesen 35-en bérmálkoztunk, ebből Pestszentimréről 10-en: Csete Miklós, Molnár Anna, Németh Tibor, Tóth Etelka, Berki Bettina, Bolvári Ferenc, Potoczky Krisztina, Szám Paula, Linka Gábor, Linkáné Ács Melinda.

„Utad során, mikor már letted batyuid egy jelentős részét, egyszer csak azt veszed észre, hogy megérkezel valahova, amit nem tudsz pontosan sem leírni, sem megfogalmazni, mert nincs rá emberi kifejezés s szó. Megérkezni oda, ahol csak TE vagy, s mégis minden s mindenki veled VAN. Megérkezni oda, ahova titkon vágytál s tudod, hogy minden ide vágyik s efelé tart. Egy közös pont, egy forrás, Jézus ölelő karja. Hol meglátod a végtelent s tudod, megérkeztél. Hol már nem számít semmi sem, csak TE és a végtelen.

Hol mint megtépzott vándor,
vándorbotod batyud mellé leteszed s
leülsz a dombtetőn s elmélázol.
Hol távolban nap és ég összeér, ott
leked megpihenni tér.
Egyszer csak azon kapod magad,
MEGÉRKEZTÉL.” (ismeretlen szerző)

Amikor beálltunk a bíboros úr elé a sorba, szerintem mindegyikünk ezt érezte: a hosszú vándorút után végre megérkeztünk oda, ahová mindig vágytunk. Gyermeki izgalommal vártuk, mikor kerül ránk a sor. A bérmlás szentségében részesülve éreztük, ahogy a Szentlélek kiárad ránk. Tudtuk, ettől a naptól fogva egy új élet kezdődik. Jézus elhívott minket, hogy legyünk a testvérei, és ezt az örömet osszuk meg a többi emberrel is. (L.Á.M)

Tervezett táborok időpontjai

Alsós minitábor (1-4. osztály) 2014.
május 16-18., Szokolya

Nyári hittanos nagytábor, Gerecse:

- felsősöknek portyával 2014. július 28 - augusztus 6.
- alsósoknak állótábor 2014. július 31 - augusztus 6.

Kerületi közös ifjúsági tábor 2014.
június 30 - július 5., Kemence

Templomunk scolája (liturgikus szolgálatot végző kórusa) csütörtökönként este 8-tól tartja próbáit. Minden énekelni szerető testvérünket szeretettel várjuk!

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást készpénzbefizetési (sárga) csekken is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után fél óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (19 óráig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmlalkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebana.hu